

Sprawa C-510/19**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 98 ust. 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

4 lipca 2019 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Hof van beroep te Brussel (Belgia)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

26 czerwca 2019 r.

Strona wnosząca środek odwoławczy:

Openbaar Ministerie

YU

ZV

Druga strona postępowania:

AZ

Przedmiot postępowania głównego

Postępowanie główne dotyczy środka odwoławczego AZ od wyroku rechtbank van eerste aanleg te Leuven (sądu rejonowego w Leuven) z dnia 12 października 2018 r., którym przekazany przez Niderlandy oskarżony AZ został skazany w związku z popełnieniem czynów zabronionych, między innymi podrobienia dokumentów, posługiwania się podrobionymi dokumentami i oszustwa.

Przedmiot i podstawa prawna wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

Wniosek na podstawie art. 267 TFUE.

Wniosek dotyczy wykładni decyzji ramowej 2002/584/WSiSW (zwanej dalej: „decyzją ramową”) w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi. Sąd odsyłający stawia sobie zasadniczo pytanie czy niderlandzka Overleveringswet (ustawa o przekazywaniu osób) jest zgodna z decyzją ramową i czy niderlandzką Openbaar Ministerie (prokuraturę) można uznać za „organ sądowy” w rozumieniu decyzji ramowej.

Pytania prejudycjalne

1.1. Czy wyrażenie „organ sądowy” w rozumieniu art. 6 ust. 2 decyzji ramowej stanowi autonomiczne pojęcie prawa Unii?

1.2. Jeżeli na pytanie 1.1. zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: na podstawie jakich kryteriów ustala się czy organ wykonujący nakaz państwa członkowskiego jest takim organem sądowym i czy w związku z tym wykonywany przez niego europejski nakaz aresztowania jest taką decyzją sądową?

1.3. Jeżeli na pytanie 1.1. zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy niderlandzka prokuratura (openbaar ministerie), a ściślej mówiąc prokurator (officier van justitie) jest objęty zakresem pojęcia organu sądowego w rozumieniu art. 6 ust. 2 decyzji ramowej i czy w związku z tym wykonywany przez ten organ europejski nakaz aresztowania jest taką decyzją sądową?

1.4. Jeżeli na pytanie 1.3. zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy dopuszczalne jest, aby w przedmiocie pierwotnego przekazania orzekał zgodnie z art. 15 decyzji ramowej organ sądowy, ściślej mówiąc wydział sądu właściwy do orzekania w sprawach przekazania w Amsterdamie (overleveringskamer te Amsterdam), przy czym osobie, której dotyczy wniosek o przekazanie zagwarantowane zostaje m.in. prawo do bycia wysłuchanym i prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości, podczas gdy rozstrzygnięcie w przedmiocie uzupełniającego przekazania na podstawie art. 27 decyzji ramowej zostało przekazane innemu organowi, a mianowicie prokuratorowi, przy czym osobie, której dotyczy wniosek o przekazanie nie zostaje zagwarantowane prawo do bycia wysłuchanym i prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości, na skutek czego powstaje pozbawiony jakiegokolwiek racjonalnego uzasadnienia widoczny brak spójności w ramach decyzji ramowej?

1.5. Jeżeli na pytanie 1.3. i 1.4. zostanie udzielona odpowiedź twierdząca: czy art. 14, 19 i 27 decyzji ramowej należy interpretować w ten sposób, że prokuratura (openbaar ministerie), występująca jako wykonujący nakaz organ sądowy, powinna w pierwszej kolejności zapewnić prawo do bycia wysłuchanym i prawo dostępu do wymiaru sprawiedliwości, zanim wyrażona zostanie zgoda na ściganie, skazanie bądź zatrzymanie osoby w celu wykonania kary pozbawienia wolności bądź środka zabezpieczającego w związku z innym czynem zabronionym, niż będący podstawą wniosku o przekazanie, popełnionym przed przekazaniem na mocy europejskiego nakazu aresztowania?

2. Czy prokurator prokuratury rejonowej w Amsterdamie, działający w wykonaniu art. 14 niderlandzkiej Wet van 29 april 2004 tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (ustawy z dnia 29 kwietnia 2004 r. o wdrożeniu decyzji ramowej Rady w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi Unii Europejskiej; Overleveringswet) jest wykonującym nakaz organem sądowym w rozumieniu art. 6 ust. 2 decyzji ramowej, który przekazał osobę i który może wyrazić zgodę w rozumieniu art. 27 ust. 3 lit. g) i ust. 4 decyzji ramowej?

Powołane przepisy prawa Unii

Artykuły 6 ust. 2, 14, 19 ust. 2 i 27 decyzja ramowej Rady z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (decyzja ramowa)

Powołane przepisy prawa krajowego

Niderlandy: art. 14 i 15-38 Wet van 29 april 2004 tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (ustawy z dnia 29 kwietnia 2004 r. o wdrożeniu decyzji ramowej Rady w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi Unii Europejskiej, Overleveringswet)

Belgia: art. 37 Wet van 19 december 2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel (ustawy z dnia 19 grudnia 2003 w sprawie europejskiego nakazu aresztowania)

Zwięzłe przedstawienie stanu faktycznego i postępowania głównego

- 1 Przed sądem odsyłającym toczy się postępowanie w przedmiocie środka odwoławczego od wyroku rechtbank van eerste aanleg te Leuven z dnia 12 października 2018 r., którym oskarżony został skazany za kilka czynów zabronionych i w którym uwzględniono częściowo roszczenia powodów cywilnych. Pytania prejudycjalne dotyczą jedynie karnego aspektu przedmiotowej sprawy.
- 2 Po uchyleniu wyroku pierwszej instancji z powodu naruszenia prawa do obrony, sąd odsyłający sam rozpoznaje zarzuty karne stawiane oskarżonemu. Część czynów zabronionych jest uznana za udowodnione i oskarżony został za nie skazany. Zdaniem sądu odsyłającego przed wydaniem rozstrzygnięcia w zakresie pozostałych czynów niezbędne jest zwrócenie się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniami prejudycjalnymi.

- 3 Onderzoeksrechter (sędzia śledczy prowadzący postępowanie przygotowawcze) rechtbank van eerste aanleg te Leuven (sądu rejonowego orzekającego w pierwszej instancji w Leuven) wydał dnia 26 września 2017 r. przeciwko oskarżonemu europejski nakaz aresztowania (ENA) z wnioskiem o przekazanie w związku z kilkoma czynami zabronionymi. Oskarżony AZ został zatrzymany w Niderlandach na podstawie niderlandzkiej Overleveringswet i w wykonaniu decyzji właściwego w tym zakresie rechtbank Amsterdam (sądu rejonowego w Amsterdamie) w dniu 13 grudnia 2017 r. został przekazany do Belgii.
- 4 Następnie w dniach 26 października 2017 r., 24 listopada 2017 r., 19 i 25 stycznia 2018 r. prokurator (prokuratury krajowej) w Leuven zwrócił się do sędziego śledczego w Leuven o objęcie postępowaniem przygotowawczym również szeregu dodatkowych czynów zabronionych (zwanym dalej: „czynami dodatkowymi”). Dnia 26 stycznia 2018 r. sędzia śledczy wydał przeciwko oskarżonemu uzupełniający europejski nakaz aresztowania wraz z dodatkowym wnioskiem o przekazanie w związku z tymi dodatkowymi przestępstwami.
- 5 W piśmie z dnia 13 lutego 2018 r. skierowanym do sędziego śledczego rechtbank van eerste aanleg te Leuven, prokurator prokuratury rejonowej w Amsterdamie przekazał następujące informacje: *„W odniesieniu do wydanego przez Pana europejskiego nakazu aresztowania (ENA) z dnia 26 stycznia 2018 r. dotyczącego [...] AZ [...] informuję Pana, że niniejszym udzielam Panu uzupełniającej zgody na ściganie w związku z przestępstwami opisanymi w wyżej wymienionym ENA. Mam nadzieję, że powyższe informacje okażą się wystarczające”*.

Najważniejsze argumenty stron w postępowaniu głównym

- 6 Ogólnie rzecz biorąc, oskarżony pragnie pytać, czy art. 14 niderlandzkiej Overleveringswet, na podstawie której prokurator wydał zgodę na ściganie AZ w związku z popełnieniem dodatkowych czynów, jest zgodny z decyzją ramową. Artykuł 14, o którym mowa powyżej, brzmi następująco:

„1. Przekazanie jest dozwolone jedynie pod warunkiem o charakterze ogólnego, że osoba, której dotyczy wniosek o przekazanie nie będzie ścigana, ukarana, ani ograniczona w jakikolwiek sposób w swojej wolności osobistej w związku z czynami popełnionymi przed przekazaniem i innymi niż te, z powodu których została przekazana, chyba, że:

[...]

f. złożono wcześniej wniosek o zgodę prokuratora i zgoda ta została udzielona.

[...]

3. Prokurator wydaje na wniosek wydającego nakaz organu sądowego i na podstawie przedłożonego europejskiego nakazu aresztowania z załączonym do niego tłumaczeniem zgodę, o której mowa w ust. 1 lit. f [...] w odniesieniu do

czynów, co do których można było na mocy niniejszej ustawy wyrazić zgodę na przekazanie. W każdym przypadku decyzję w przedmiocie wniosku podejmuje się nie później niż w ciągu 30 dni od jego otrzymania”.

Zwięzłe uzasadnienie odesłania prejudycjalnego

- 7 Z art. 27 ust. 3 lit. g) i ust. 4 decyzji ramowej wynika, że osoba może być ścigana, skazana lub pozbawiona wolności za czynny zabronione inne niż te, z powodu których została przekazana, jeżeli wykonujący nakaz organ sądowy w danym państwie członkowskim, które przekazało tę osobę, wyrazi na to zgodę na wniosek innego państwa członkowskiego.
- 8 Oprócz podniesionego przez oskarżonego ogólnego pytania o zgodność z art. 14 Overleveringswet z decyzją ramową, sąd odsyłający pragnie przedłożyć również bardziej szczegółowe pytanie, czy prokurator prokuratury rejonowej w Amsterdamie jest w niniejszej sprawie wykonującym nakaz organem sądowym w rozumieniu art. 6 ust. 2 decyzji ramowej, który przekazał osobę, której dotyczy wniosek i który może udzielić zgody w rozumieniu wyżej wymienionego art. 27 ust. 3 lit. g) i ust. 4 decyzji ramowej.

DOKUMENT ROEB